

מסורת הש"ס

(א) [יומא טגן] מנחות ט. ק. (ב) עיי מילתא משפתים פ"ד, א עיי ת"כ יקרא נדבה פריש (ג) ה"ט, עיי פ"א הי"א, (ד) ירושל שבת פ"ד ה"ב, (ה) [מנחות ז, א, ט] [ע' מו' כריכות כד: ד"ה קסבז], (ו) פסחים גט: (ח) לעיל פד., (ט) ע"ל בוז: (י) [מנחות ק: א], (יא) [סנהדרין ח: ז] וע"ש, (כ) [ע' מו' ימיתא פג: ופסא איתא] קושיואון כמתא, וע"פ סנהדרין: ד"ה אלא, ט עיי יומא גט:

תורה אור השלם

- בשעת ימים המובחר המובחר וקדשת אתר וקדו המובחר קדש קדשים כל הנבצע במובחר יקדש: שבות כט, לו.
- ולשי"ם ורוד"ו צ"ל פסוק זה: קרבן ראשית תקריבו אתם ליהוה ואל יאל המזבח לא יעלו לרתי ידחתו.
- ולשי"ם ור"ל ב"ל פסוק זה: ואת מזבח העולה ואת כל פלוי ואת חביר ואת כבו: שבות כ, לה.
- וקדשת אתם וקדו קדש קדשים כל הנבצע בקרב קדש: שמות ל, יט.

גליון הש"ס

גמ' לינה מובלת. עיין בגמ' דף קי ע"ב מ"ה י"א: [תוס' ד"ה הילכתא וכו' ולא שייך לבייבך הילכתא לביישא. עיי גליון דף מה ע"א תוס' ד"ה הלכתא למשויא וכו']. ד"ס ר"ה בבב וכו' להכי אביישריך קרא. עיי מנחות דף ט ע"ב מוס' ד"ה כגס:

מוסף רש"י

אפילו אין על השלחן ימים רבים. כגון עשה ימים שעמד על השלחן קודם שנת הגאולה (מנחות ז). מבר"ה כגל בבב. כגס הכי לא מנחה לנבש וכו' (הפרשת חזקו"ד ב:).

ליקוטים

אמר כי רב מ"ט דרב חסדא וכו', ולא מצינו בישום מקום שחרב הונא יפרש טעם דרב חסדא הלמדיד, אלא רבא בר המונא התלמידו של רב חסדא היה מפרש טעם רבו. הל"ך בעל כרוח אמרי בר בר סחם בר המונא תלמיד רב חסדא, אבל אמרי בר רב בר המורה רב היה בר הונא התלמידו של רב. (הוא מור"א, סוף ערך רב המונא תמיד רב)

שיטה מקובצת

רב חסדא אמר עמוד השחר ב'י רבא ורב חסדא סמיך דלחן חזתא ענתא שריי אלא עמזחא דמרישא מתמיכה כל הלילה עד הבקר מן כפר ליהוק. ודוקא על המונא אבל אם היו למטה קודם שחזת סמיך שחי בכלל חזתא ולת מלאכה בקיף על לילה על המונא לא מנחה ועיין שם במרה ומעלה. מספר יתן (ב"ב:): לשלחן פרישין ליה ב'י. ולי"ת מלי חזית למרייא לטתן, דמרייא לשאר כלי שרת דהיתא מונחה כגס אפילו למה שגן נתון כל שרת. וי"ל משום דמונח קבוע ובלחן קבוע ותיס' חיצונית (ב"ב:): כלי שרת מוח שיקדשו את הפסולין. ונ"פ

בקונטרס את ספר לבענין פסולין וע"י מנגן לרדמי' פסול דס לפסול אצורים, דהתם אין הפסול באימורין העולין למונח וא"כ אין לחסרו להעלותו הפסול ועד זיקו פסולים (דפסולים לכתחלה) [שמעתי] לכתחלה לא יעלו וכסריש בדשדע דדוקא משום דקבלו פסולין חרקי פסולים דנגמרי בפסול אפסולין ליה גבר בדיקת פסולים דלא יעלו לכתחלה. אבל אם קבלו פסולים גירוד חרקי פסולים דזיקקי מעללי חי לפי שקדשו כל שרת אפי"ס שקבלו פסולים, אפי"ס לכתחלה נמי יעלו באימורים, וכגון כי הדם זורק לכתחלה לפי שקדשו כל שרת אפי"ס שקבלו פסולים, וכוון כן כל שרת מקדש פסולים לכתחלה לקרב וקשה מתקשרת לכתחלה לקרב קא מנעלא ליה קא מנעלא ליה לקרב בדשדע או לא, ופי"ה לא היה לו לומר אלף לקרב קא מנעלא ליה ועיק' דהכא משמע דרי' אית לו דכלי שרת מקדשים לכתחלה וכפי"ק דמנחות (דף ק) שמעתי דסביר אין מקדשים דנעלא מניה ר"ל כו' [מנחה מ"ה: ה] ופי' ההם כגון שמנחתא קרי"ל אם עתה לא חזר אלף אם ננעמא לכלי אינה בעביל קך קדושה לקרב לכתחלה למונח, אלמלא דפשיט' [ליה] ההם לז"ן מקדשין והכא פשיט דמקדשין. וע"י מנגן לרדמי' פסול דס לפסול אצורים, דהתם אין הפסול באימורים העולין למונח וא"כ אין לחסרו להעלותו הפסול בעביל הפסול דמקדש פסולים לכתחלה נמי לא יעלו כגס הפסולין ונעמו ככלי שרת ומנחה ע"י מונח. ואפי"ס מתי מקדשו ליה פשיט' דתם עטו לא ירדו מוסקין ל"י דמונח עמו מקדש. וי"ל דמי' באצורים דלא מספקי מנא, והא קא מנעלא ליה הכא עשרה עוד כלי שרת ע"י המונח דהכלי מספקי בעייתו ומשום מונח לא קדשו, ומנעלא ליה דלם כלי שרת מקדשו לבענין דלם עטו לא ירדו. אי"ס מנעלא ליה לבענין מקדש פסולים שאין המונח מקדשם אם לא יקדשו ככלי שרת וכו' [אין] הכלי מקדשין את המונח מעביל להם גלוס. (ו"ל) מ"ה מניחה כגס שהמונח מקדש וכו' אלא כל שרת מקדש פסולין לכל המונח בעביל על המונח. וא"ל לכתחלה לקרב קמיפשיט' ל"י. פשיט' דלא קדשי לכתחלה דתם אלא נעיל באצורים (דף ק). ומעבר דתם כדס הפסולים ישקו אלמתי תח משתלמי יתקו אלמתי נעמא הדם לא חזק, אלא כל שרת אפי"ס מקדש לכתחלה לקרב דלא מקדש להי שפסו. וי"ל דכלי רב דמנחתמיין יוכל למונחיה דלדמי' שיערך ככלי חול דלדמי' דקדשתי. (מנחות) [הא נמי מניח] שקבלו פסולים כו', ודוקא קבלו פסולים חרקי פסולים שגבר נעשיית הדיקה משיה אם עטו לא ירדו, הלא אם קבלו פסולים גירוד (מ"א), לא שייך דין זה דלם עטו לא

החוט שני ועולתן. שריי' דידהו חזות שני של ליל המחרת: שאינו עושה לינה. לחזותו [א] שעל הארץ שהרי כל הלילה כשר להעלותן מן הארץ ולמונח **ל** דכמיז לא ילין חלב חגי עד בקר הא כל הלילה ילין: עושה עיכול. לשרירי דמערכה: אין כגון עיכול לעולם. וכל [ב] שפוקעין

יחזיר ומועלין כהן עד שיעשו דשן: כל היכא דמשקחה לכו כו'. הל"ך פרשו קודם חזות נמי הרי הן עיכול בחזות ואפילו החזירן לאחר חזות י"א: אין מועלין כהן. ולא [ד] לר"ך להחזירן. ויאלו מדי מעילה גרסי' ולא נעלו מדרבנן: וא"ר חייא בר אבא. נמי כרב יוסף:

וכן סני צר קפלה. כרב יוסף: רבה ו**רב חסדא צמאי פליגי**. לומר דלא היו עיכול בחזות: בשמימיס. אפילו הוקשו לא הויה עיכול דשומנן מעבדן מליעשות דשן: אינימא דלא ירדו. אומן שמתלן בשחר בראש המונח שלג דמערכה: אלא גירודו. נ"ל המונח לאחר עמוד השחר מיבעי לך מי הויה כשאר לניס ונפסוליס דעמוד השחר ומתן **ט** בפסוליס כך אס ירדו לא יעלו **טו**: או דינמא אין לינה מועלה. ולא נפסלו ויחזור ויעלם: לשלחן מדמיין עלי. למונח שאין לחם הפנים נפסל להויה אס לן צו לאחר ומנו: דסתי אפי"ס

היה על השלחן ימים ב'. דמנחות מתן סידר את הלחם ואת הביצין בחדש צבצת והקטיר את הביצין [צבצת] פסולה לפי שמחוסרים צבצת [א] זמן שריכין לעמוד עליו צבצת ימים כ"ל יעשה זה ספידרס בחדש צבצת ימימנה לצבת עבהה שאפי"ס היא כו': או דינמא לקרע עורה מדמיין **ו'**. דהא ט' רכפת: בנין היא כמותה ולא כלי שרת כלשלת: מקטיר והולך לעולם. דאפילו אמרינן לינה מועלת בראש המונח מסקינן להו דמערכה **י'** שהרי פסולין שעלו לא ירדו: **רבא אמר לא יעלו**. דלינה מועלת והוה להו פסולין וכיון דירדו לא יעלו: **את המונח**. ומשחת את המונח לרבות לא הכבש: **ה"ה כלי שרם מניין** [ח] **כל הנוגע בזה יקדש**: מהו שיקדשו פסולין. הוא סבור לענין פסולין קמיבעיא ליה כגון מנחה טמאה הגוף ולא נפקא **י"א** להו לחולין דקדשה כלי אפי"ס שהיא טמאה או לא קדשה ותנן **י** המנחות והנסכים שנטמאו יש

[לנהס] פסולין ואם משקדש [ב] בכלי שנטמאו אין להם פסולין: **א"ל פסופוס**. דמקדשין ואין להם פסולין: **א"ל לכסחילי ליקרב קמיבעיא** לי. ולא לענין פסולין: ושאבדלו פסולין וזיקו אס דמו. אס עליה הבשר לא ירד: **מאי ללא** שקיבלו

חירץ מתחילה לפי סברתו כי נמי כלי שרת מקדש שלא צוממו שאני שולחן דאזינו נפסל עליו כלל צדום ענין דעל [ב] כרחין שום פסוק יש על דבר זה שאינו נפסל אפילו כי נסדר כהלכתו: **הגה"ה [א:] כבש בנין**. ווא"ת לרבי יהודה דאמר (לעיל עג) עורה מקדשת כמונח אמאי איזנטריך את לרבינו כגס הא כיון דירד ע"ג רכפה יעלה כ"ש כגס וי"ל דשמא הא דעורה מקדשת כמונח היינו כשירין להקטיר עליה אבל פסולין לא **ה** הכי איזנטריך קרא: **בלי** שרת מהו שיקדשו את הפסולין. פי' צקונטרס דלענין פסולין צעי א"ל תמימה כו' א"ל לכתחלה ליקרב קמיבעיא לי פשיטי מקדש מקבלו פסולין וזיקו וא"ל לאו שקבלו פסולין וזיקו פסולין דמשום שפולין לא עלו לא ירדו הא אס וזקוהו כשירי לכתחלה יעלו אצורים מעלייתא היא אף על צב דקבלוהו פסולין דכלי שרת שקבלו זו הדס מקדשת פסולין לכתחלה ליקרב ולזיק קך פריש

ועלו אצורים דזיקתי מעלייתא היא אף על צב דקבלוהו פסולין דכלי שרת שקבלו זו הדס מקדשת פסולין לכתחלה ליקרב ולזיק קך פריש כצקונטרס ומימה לפי' דא"כ תיקשי ליה מתני' [פד]. הלן והיואלו הטהמא שנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו כו' אס עלו לא ירדו משמע הא לכתחלה לא יעלו ואע"ג דנתקבל הדס בכשרות ככלי שרת דהא לא איירי מידי דנתקבל בפסול וזרקו בפסול ועוד [ב] לן דמה ויאל דמה ונטמא דמה אמאי לא יעלו לר"ש כיון דכלי שרת מקדשין את הפסולין לכתחלה ליקרב לדחות כל הני כגון שיטמן עתה ככלי חול דהוה ליה ירדו וכן נתעבד כדס הפסולין דאמר ישפך לאמתי ולא אמרינן דיקרב בזהי וכן הא דמתן (מנחות דף ק:) המנחות

קבלו פסולים לוי שרת מקדש הדס ליקרב לכתחלה אבל האימורים לכתחלה לא יעלו ואס עטו לא ירדו, או נמי זיקו פסולים אם עטו אימורים לא ירדו. ואין זה [קשה] דקבלו פסולים מקדש ליקרב הדס לכתחלה וזיקוקו איס מקדש המונח אלא דלם עטו לא ירדו אבל לכתחלה לא יעלו. דהא באימורים קיימינן פסולין קבלו חרקי לכתחלה לא יעלו ואס עטו לא ירדו ותו לא מירי. אלו הקושיות הדיקה הכיר פטר לרי"ט והשיבו לו דמישטיס (רשון הור"ם). ח"ל מוס' אחות [מנחות], פריש"י קשה מאי מיימי מקבלו פסולים חרקי פסולים באימורים, דבהא אס עטו לא ירדו, אבל להעלות הפסולין לעמן אימתי שלג יטול כלי שרת לקרן, לן פרי"ט דבעי כלי שרת מהו שיקדשו פסולין לבענין שאס עטו לא ירדו, ובעי קמחתיס דקרי"ל אין המונח מקדשן אס לא נתקדשו ככלי ככר דהתם קרי לכו אטי רדחי למנח. ומיימי מתקשרת מ"ש ומשקלו פסולין וכו', ודייק דהא דנקט מרייחו היינו משום דדוקא קבלו פסולין וזיקו פסולין אמרינן כגס אס עטו לא ירדו כיון שלא היו מנחיה ולזרקס בפסול. אי"כ שייך לומרם אס עטו דמנו [כ] שלא מנחיה ולזרקס בפסול אלא מנחיה להעלותם לגבי מונח דיון דלם עטו לא ירדו, אבל קבלו פסולין לבד לא בעי נלקטש משום דעל קבלו פסולין בלחור לא שייך למתי אס עטו לא ירדו שהרי לעולם לא יעולם לגבי מונח שיהיו מנחיה להעלותם דלון לזרקו הדס לכתחלה כיון שנתקבלו ככלי בפסול. ומנעלי לא קבלו פסולים לבד אם עטו לא ירדו אמורין והתם כדו לריי אס עטו דברו לזרקו הדס דמקדש לכתחלה ליקרב, והא דקמי חרקי רוחה לומר לא זיקו פי' אס קבלו כסרין חרקי פסולין, והקשה רבינו מנוח ליפשוט דעי"ך ר"ך דמקדשין לכתחלה ליקרב דחי דישכר דוקא מן דאמרינן למונח למה לו לבגלי שרת לזכות מקדשן מוסקין ל"י שהרי מונח יקדש. וי"ל דנפקא מינה שהא מקדש אומס דמקדמתי כגס שהמונח מקדש וכו' משמע שהכלי מקדש מכה עמו כגון המונח קמליס עאל קדשו ככלי בשניהם תוך הכלי היא מקדשן דהמונח אין מקדשן דאינס למונח ע"כ. רוד"ה לשיחון ב'י ריבם בנא ריה דלא פשוט לאחרי שבת בפגריה בלחיה. דהתם מיימי שנסדר שלג צוממו דמנחות כהן שתי הלחם (מנחות דף ק) דקאמי כלי שרת מקדשין שלג צוממו מטיכ' ר' זרח' כו'. וי"ל דממשנה יתירא קדייק דחי לא אלא אלא להכות דלון כלי שרת מקדשין שלג צוממו לא היה ליה למינני אלא ימינחא לשבת השבת, דמקדמתי אפי' כן על השולחן ימים הכיכ משמע דלון נפסולין על השולחן אפי' מטיכ' צוממו. ואפי"ס אי"כ מתי פסולין אפי' מטיכ' דלם פסולין שלג צוממו יקדשו ולפסול, הרי הכא אמר דשולחן מעולין לענין שלג יפסלו בלית. וי"ל דשמיי הכא דסדרו צוממו אבל התם שסדרו שלג צוממו אין מועיל השולחן כלייל מפסול ליה (הור"ם): **בא"ד** וי"ל דרייק פלישנא ותיירא. עיי מ"פ מנחות דף י"ג גי"ד ד"ה שפיליין:

המונח מקדש פרק תשיעי זבחים

אמרי כי רב מ"ט דרב חסדא. אע"ג דלמרי רב צו רב הונא ורב חסדא תלמידו **ט** שמח רב הונא נמי אמרה ופי' טעמו והש"ס קבעיא בלשון זה מ"ט דרב חסדא אי נמי מלינו שרב הונא רגיל לשבח דבריו כדאמר בגיטין (דף ק) . חסדא שמך וחסדאין מילך וצמכתא צבט (דף פג). מ"ט לא שכחת גבי רב חסדא למחדן שמעמתיא: **מה הצות שאין עושה לינה ב'**. ורבה לטעמייה דלית ליה צמקון אין לינה מועלת בראשו של מונח ולית ליה ק"ו דרב חסדא דליכא למינח מיה לזכות שכן עושה עיכול בראשו של מונח דלס פקע לא יחזיר תלמנר צעמוד השחר שאין לינה פוסלת בראשו של מונח כן פי' ה"ר מנחם ז"ל: **ורב חסדא אמר אין בהם עיובא' אעורם**. וליכא למינח דעמוד השחר שני יעשה עיכול מוק"ו [א] לחזות שהרי אינו עושה לינה [ב] אלא לקרבנות היום שלפניו:

הילכתא כרב יוסף. פירוש יפה אמר ואין זה פסק הלכה * ולא שייך לניסרין הילכתא למשיחא דהא לצסוק נמי מוכח דלא פליגי עליה או"כ הלכה למיה לוי: **לא צממו**. רבינו ז"ל מפרש מן הטורה כיון שהס לחמו של מונח ומ"מ יאל מידי מעילה דכיון דחזות עוכלס נעשית מזוותס ולא חורה כהס מעילה **ט'** : לשלחן מדמיין א"ה דתנן אפי"וו היה על השולחן כו'. כימה מנח ליה דלא פסול לאחר צבצ כשנסדר כהילכתו וי"ל דדייק מלישנא יתירא דקאמר שאפי"ס הוה על השולחן כו' דממשעא עבא לזוסיק' אפי"ו בעניין זה והא [ג] לימא דהא דוקא משום שנסדר בחדש צבצת שלא כהילכתו לא מיפסל כדאימא שיליה שמי הלחם (מנחות דף ק). ויכרז אמר להס הממונה (יומא דף כט:) דטעמא [ד] דכלי שרת אין מקדשין שלא צוממו ולא [ה] משני התם טעמא דשלחן אינו מקדש ליפסול בלינה כדאמר הכא דבעי למינח פסולין מונח וא"ע אי מני למימר לכי נסדר כהילכתו נעשה לחמו של שלחן טפי לא [ו] יפסל בלינה זה משמיענו לישנא יתירא דאפילו על השלחן כו' והתם דפריק [ז] כיון דלינה אינו ממוסר זמן צ"י חמיס ליפסול ומשני כיון דנסדר

שלא כהילכתו נעשה כמי שקדו מקדש מעשה אם שקדו כהילכתו נפסל בלינה וי"ל דחתיא למימר דלס נסדר בלינה כיון דלינה לא נוסק ומן נפסל בלינה אבל נסדר כהלכתו ממש ביום השבת אפילו היה שם ימים רבים אינו נפסל דנעשה לחמו של מונח [ח] מ"מ תימה למיה לא

שאלן דתנן אפי"וו היה על השולחן כו'. כימה מנח ליה דלא פסול לאחר צבצ כשנסדר כהילכתו וי"ל דדייק מלישנא יתירא דקאמר שאפי"ס הוה על השולחן כו' דממשעא עבא לזוסיק' אפי"ו בעניין זה והא [ג] לימא דהא דוקא משום שנסדר בחדש צבצת שלא כהילכתו לא מיפסל כדאימא שיליה שמי הלחם (מנחות דף ק). ויכרז אמר להס הממונה (יומא דף כט:) דטעמא [ד] דכלי שרת אין מקדשין שלא צוממו ולא [ה] משני התם טעמא דשלחן אינו מקדש ליפסול בלינה כדאמר הכא דבעי למינח פסולין מונח וא"ע אי מני למימר לכי נסדר כהילכתו נעשה לחמו של שלחן טפי לא [ו] יפסל בלינה זה משמיענו לישנא יתירא דאפילו על השלחן כו' והתם דפריק [ז] כיון דלינה אינו ממוסר זמן צ"י חמיס ליפסול ומשני כיון דנסדר

שלא כהילכתו נעשה כמי שקדו מקדש מעשה אם שקדו כהילכתו נפסל בלינה וי"ל דחתיא למימר דלס נסדר בלינה כיון דלינה לא נוסק ומן נפסל בלינה אבל נסדר כהלכתו ממש ביום השבת אפילו היה שם ימים רבים אינו נפסל דנעשה לחמו של מונח [ח] מ"מ תימה למיה לא שאלן דתנן אפי"וו היה על השולחן כו'. כימה מנח ליה דלא פסול לאחר צבצ כשנסדר כהילכתו וי"ל דדייק מלישנא יתירא דקאמר שאפי"ס הוה על השולחן כו' דממשעא עבא לזוסיק' אפי"ו בעניין זה והא [ג] לימא דהא דוקא משום שנסדר בחדש צבצת שלא כהילכתו לא מיפסל כדאימא שיליה שמי הלחם (מנחות דף ק). ויכרז אמר להס הממונה (יומא דף כט:) דטעמא [ד] דכלי שרת אין מקדשין שלא צוממו ולא [ה] משני התם טעמא דשלחן אינו מקדש ליפסול בלינה כדאמר הכא דבעי למינח פסולין מונח וא"ע אי מני למימר לכי נסדר כהילכתו נעשה לחמו של שלחן טפי לא [ו] יפסל בלינה זה משמיענו לישנא יתירא דאפילו על השלחן כו' והתם דפריק [ז] כיון דלינה אינו ממוסר זמן צ"י חמיס ליפסול ומשני כיון דנסדר

שלא כהילכתו נעשה כמי שקדו מקדש מעשה אם שקדו כהילכתו נפסל בלינה וי"ל דחתיא למימר דלס נסדר בלינה כיון דלינה לא נוסק ומן נפסל בלינה אבל נסדר כהלכתו ממש ביום השבת אפילו היה שם ימים רבים אינו נפסל דנעשה לחמו של מונח [ח] מ"מ תימה למיה לא שאלן דתנן אפי"וו היה על השולחן כו'. כימה מנח ליה דלא פסול לאחר צבצ כשנסדר כהילכתו וי"ל דדייק מלישנא יתירא דקאמר שאפי"ס הוה על השולחן כו' דממשעא עבא לזוסיק' אפי"ו בעניין זה והא [ג] לימא דהא דוקא משום שנסדר בחדש צבצת שלא כהילכתו לא מיפסל כדאימא שיליה שמי הלחם (מנחות דף ק). ויכרז אמר להס הממונה (יומא דף כט:) דטעמא [ד] דכלי שרת אין מקדשין שלא צוממו ולא [ה] משני התם טעמא דשלחן אינו מקדש ליפסול בלינה כדאמר הכא דבעי למינח פסולין מונח וא"ע אי מני למימר לכי נסדר כהילכתו נעשה לחמו של שלחן טפי לא [ו] יפסל בלינה זה משמיענו לישנא יתירא דאפילו על השלחן כו' והתם דפריק [ז] כיון דלינה אינו ממוסר זמן צ"י חמיס ליפסול ומשני כיון דנסדר

קבלו פסולים לוי שרת מקדש הדס ליקרב לכתחלה אבל האימורים לכתחלה לא יעלו ואס עטו לא ירדו, או נמי זיקו פסולים אם עטו אימורים לא ירדו. ואין זה [קשה] דקבלו פסולים מקדש ליקרב הדס לכתחלה וזיקוקו איס מקדש המונח אלא דלם עטו לא ירדו אבל לכתחלה לא יעלו. דהא באימורים קיימינן פסולין קבלו חרקי לכתחלה לא יעלו ואס עטו לא ירדו ותו לא מירי. אלו הקושיות הדיקה הכיר פטר לרי"ט והשיבו לו דמישטיס (רשון הור"ם). ח"ל מוס' אחות [מנחות], פריש"י קשה מאי מיימי מקבלו פסולים חרקי פסולים באימורים, דבהא אס עטו לא ירדו, אבל להעלות הפסולין לעמן אימתי שלג יטול כלי שרת לקרן, לן פרי"ט דבעי כלי שרת מהו שיקדשו פסולין לבענין שאס עטו לא ירדו, ובעי קמחתיס דקרי"ל אין המונח מקדשן אס לא נתקדשו ככלי ככר דהתם קרי לכו אטי רדחי למנח. ומיימי מתקשרת מ"ש ומשקלו פסולין וכו', ודייק דהא דנקט מרייחו היינו משום דדוקא קבלו פסולין וזיקו פסולין אמרינן כגס אס עטו לא ירדו כיון שלא היו מנחיה ולזרקס בפסול. אי"כ שייך לומרם אס עטו דמנו [כ] שלא מנחיה ולזרקס בפסול אלא מנחיה להעלותם לגבי מונח דיון דלם עטו לא ירדו, אבל קבלו פסולין לבד לא בעי נלקטש משום דעל קבלו פסולין בלחור לא שייך למתי אס עטו לא ירדו שהרי לעולם לא יעולם לגבי מונח שיהיו מנחיה להעלותם דלון לזרקו הדס לכתחלה כיון שנתקבלו ככלי בפסול. ומנעלי לא קבלו פסולים לבד אם עטו לא ירדו אמורין והתם כדו לריי אס עטו דברו לזרקו הדס דמקדש לכתחלה ליקרב, והא דקמי חרקי רוחה לומר לא זיקו פי' אס קבלו כסרין חרקי פסולין, והקשה רבינו מנוח ליפשוט דעי"ך ר"ך דמקדשין לכתחלה ליקרב דחי דישכר דוקא מן דאמרינן למונח למה לו לבגלי שרת לזכות מקדשן מוסקין ל"י שהרי מונח יקדש. וי"ל דנפקא מינה שהא מקדש אומס דמקדמתי כגס שהמונח מקדש וכו' משמע שהכלי מקדש מכה עמו כגון המונח קמליס עאל קדשו ככלי בשניהם תוך הכלי היא מקדשן דהמונח אין מקדשן דאינס למונח ע"כ. רוד"ה לשיחון ב'י ריבם בנא ריה דלא פשוט לאחרי שבת בפגריה בלחיה. דהתם מיימי שנסדר שלג צוממו דמנחות כהן שתי הלחם (מנחות דף ק) דקאמי כלי שרת מקדשין שלג צוממו מטיכ' ר' זרח' כו'. וי"ל דממשנה יתירא קדייק דחי לא אלא אלא להכות דלון כלי שרת מקדשין שלג צוממו לא היה ליה למינני אלא ימינחא לשבת השבת, דמקדמתי אפי' כן על השולחן ימים הכיכ משמע דלון נפסולין על השולחן אפי' מטיכ' צוממו. ואפי"ס אי"כ מתי פסולין אפי' מטיכ' דלם פסולין שלג צוממו יקדשו ולפסול, הרי הכא אמר דשולחן מעולין לענין שלג יפסלו בלית. וי"ל דשמיי הכא דסדרו צוממו אבל התם שסדרו שלג צוממו אין מועיל השולחן כלייל מפסול ליה (הור"ם): **בא"ד** וי"ל דרייק פלישנא ותיירא. עיי מ"פ מנחות דף י"ג גי"ד ד"ה שפיליין:

פ.ו

לג א מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה י: ל"ד ב מיי פ"ה מהלכות ממזין ומוספין הלכה י: לה ג ד מיי פ"ג מהל' פסולי המוקדשין הלכה יא: לו ה מיי שם הלכה יז עי:

שינויי נוסחאות

[א] כג' מקדשין את הראוי להם [ב] כגמתי' נוסף א"י ויתנן. וכן להלן צמקון: [ג] מ"א לא צריכא דירדו מאי לשלחן כו' (ב"ב:): [ד] לרקוקע עורה כו' (ב"ב:): [ה] וביה בראש: [ו] לינה מועלת (ש"ם): [ז] מקטירי (ב"ב:): וכן צמקון [ז] אל מלאמי פסוק זה כמי"ט סוף חן ככי משא כפרשת שמן המשחה כמזב' וצממתו צו אחי אכל מועד וגו' ואת מנחת העולה, וז"ל ככלן ואת מנחיה, וכן ז"ל בפשיט' (יש"ב:): וכצי"מ ז' וד"ו הניפקס אל המיבוח והסופק שצ"מ לא יעלו. וכי"ה צמ"כ פ' ו בפשיט' [ח] אית דנרקינן כל אשר יגע בהם יקדש וכו"ה צמ"כ: [ט] מקדשין את הראוי להם (ש"ם): [י] לשרירי (ש"ם): [יא] לאתן (ש"ם): [יב] וכל שעת שפוקעין (בבב"י: ש"ם): [יג] הצות אין מועלין כו' הד"ס (הגרי"ם): [יד] דלא היה צריך להתחזין (ש"ם): וכפי"ס הס"ד ואח"כ מנח"ל יצאו וכו' (גלו"ס): ועי' דק"ס: [טו] יעלו או דילמא הד"ס (שסכ"י וס"ס): [טז] מיבט בישבת מנחם (ש"ם): [יז] לומרביה (בבב"י: ש"ם): [יח] ת"ל כל (ש"ם): [יט] נפקא תו מפרזין לחולין (ש"ם): [כ] עיי סע"ק: [כ"א] מק"ו דליה א"כ אם עמוד השחר עושה לינה אי"כ נפסלו בעמוד השחר ראשון. (ש"ם) [כ"ב] פסול לכל, וקאי לחזות (ש"ם ועי' ש"ם): [כ"ג] וזיי קושיא ע"ד המוס', ומשלתן ע"ד ספ"ר י"ל שזאל הג"ה, וכך מלאמה שש"ס דפוס קהלצא צנפן הדיבור שזאל הג"ה, ועי' מנחות דף ט ע"ב גמ' (בב"י): [כ"ד] ז"ל ושמעא (ש"ס): [כ"ה] ז"ל מרלא (צ"ס): [כ"ז] ז"ל ולא (ש"ס): [כ"ח] כי מטי בר שימשיי פלי"ל (ש"ם): [כ"ט] ז"ל שלחן (ש"ס): [ל] צערי"ס גריס ועל ברויחן וכו' נפסל כי נסדר וכו'. ופי' דזאל מיוקן על קושייתם: [לא] מיבט בה"ה שיצא לסי"ד הקודם, עיי' אות כג: [לב] ועוד יצא דמה אמאי תיר' לר"י כיון דכלי שרת כו' ל"ל והסאל מנחם. ועי' מוס' מנחות דף ז ע"ה ד"ה אין ח"ו וצ"ס. ועי' חו"א ס"י פי' ספ"ק יג ועי"ש וצ"ה"ס שהקשו על גיר' זו: [לז] המיכות המוקפות מנ"כ:

שיטה מקובצת (המשך)

ירדו דהוא לא יפלו לזיי עליה דיכון שנתקבלה הדם בפסול לא חזקו אלא יסוק לאמתי אלא כל שרת מקדש הדס שנתקבל בפסול להעלותו לכתחלה על המונח וכוון שאין הדם מרק על בני המונח לא יפלו האימורים מעליהו) וטוב לא נזק פשיט' דלפי' עטו ירדו ועממא משום דלאן האימורים נקטרים אפי"ס מרק הדס השתאל על יעשו הדיקה בפסול שאין את מקדשם כלי שרת לכתחלה ליקרב ומש"י כי קבלו פסולים ולא זיקו ירדו, ותפסוטי מתיא דלאן שרת מקדש לכתחלה ליקרב. לא שקבלו פסולים כי הי"ק

בקונטרס את ספר לבענין פסולין וע"י מנגן לרדמי' פסול דס לפסול אצורים, דהתם אין הפסול באימורים העולין למונח וא"כ אין לחסרו להעלותו הפסול ועד זיקו פסולים (דפסולים לכתחלה) [שמעתי] לכתחלה לא יעלו וכסריש בדשדע דדוקא משום דקבלו פסולין חרקי פסולים דנגמרי בפסול אפסולין ליה גבר בדיקת פסולים דלא יעלו לכתחלה. אבל אם קבלו פסולים גירוד חרקי פסולים דזיקקי מעללי חי לפי שקדשו כל שרת אפי"ס שקבלו פסולים, אפי"ס לכתחלה נמי יעלו באימורים, וכגון כי הדם זורק לכתחלה לפי שקדשו כל שרת אפי"ס שקבלו פסולים, וכוון כן כל שרת מקדש פסולים לכתחלה לקרב וקשה מתקשרת לכתחלה לקרב קא מנעלא ליה קא מנעלא ליה לקרב בדשדע או לא, ופי"ה לא היה לו לומר אלף לקרב קא מנעלא ליה ועיק' דהכא משמע דרי' אית לו דכלי שרת מקדשים לכתחלה וכפי"ק דמנחות (דף ק) שמעתי דסביר אין מקדשים דנעלא מניה ר"ל כו' [מנחה מ"ה: ה] ופי' ההם כגון שמנחתא קרי"ל אם עתה לא חזר אלף אם ננעמא לכלי אינה בעביל קך קדושה לקרב לכתחלה למונח, אלמלא דפשיט' [ליה] ההם לז"ן מקדשין והכא פשיט דמקדשין. וע"י מנגן לרדמי' פסול דס לפסול אצורים, דהתם אין הפסול באימורים העולין למונח וא"כ אין לחסרו להעלותו הפסול בעביל הפסול דמקדש פסולים לכתחלה נמי לא יעלו כגס הפסולין ונעמו ככלי שרת ומנחה ע"י מונח. ואפי"ס מתי מקדשו ליה פשיט' דתם עטו לא ירדו מוסקין ל"י דמונח עמו מקדש. וי"ל דמי' באצורים דלא מספקי מנא, והא קא מנעלא ליה הכא עשרה עוד כלי שרת ע"י המונח דהכלי מספקי בעייתו ומשום מונח לא קדשו, ומנעלא ליה דלם כלי שרת מקדשו לבענין דלם עטו לא ירדו. אי"ס מנעלא ליה לבענין מקדש פסולים שאין המונח מקדשם אם לא יקדשו ככלי שרת וכו' [אין] הכלי מקדשין את המונח מעביל להם גלוס. (ו"ל) מ"ה מניחה כגס שהמונח מקדש וכו' אלא כל שרת מקדש